

Nguyễn Thị Ngọc Tú

Ảo ảnh bên hồ

Tiểu sử tác giả

Tiểu sử:

Nhà văn sinh ngày 25 tháng 12 năm 1942. Quê quán: Hà Nội.
Nơi ở hiện nay: Ba Đình, Hà Nội. Hội viên Hội Nhà văn Việt Nam (1968).

Từ 1960 – 1962 bà là giáo viên cấp 2 tại Sơn Tây; 1962 – 1964 học khoá I Trường Viết văn của Hội Nhà văn Việt Nam; 1965 – 1967, phóng viên báo Vùng mỏ Quảng Ninh; 1967 – 1983, phóng viên, biên tập viên tuần báo Văn nghệ; 1983 là Ủy viên Ban thư ký, BCH Hội Nhà văn (khoá 3); Ủy viên BCH Hội Nhà văn Việt Nam (khoá 4) và hiện nay là Tổng biên tập tạp chí Tác phẩm mới Hội Nhà văn Việt Nam.

Tác phẩm chính

Huệ (Tiểu thuyết, 1964); Người hậu phương (truyện ngắn,

1966); Đất làng (Tiểu thuyết, 1974); Buổi sáng (Tiểu thuyết, 1976); Ngõ cây bàng (Tiểu thuyết, 1980); Câu chuyện dưới tán lá rợp (truyện ngắn, 1982); Những dấu chân phía chân trời (truyện ngắn, 1983); Hạt mùa sau (Tiểu thuyết, 1984); Giã từ mùa đông (Tiểu thuyết, 1989); Khoảng trời phía sau nhà (truyện ngắn, 1989); ảo ảnh trắng (Tiểu thuyết, 1990); Chỉ còn anh và em (Tiểu thuyết, 1990); Hai người và những con sóng (Tiểu thuyết, 1992); Truyện ngắn tuyển tập (1994); 20 truyện ngắn mini (truyện ngắn, 1996); Phút thoáng qua (thơ, 1990); Cỏ ẩm (truyện ngắn, 1998).

Bà đã được Giải nhì cuộc thi truyện ngắn báo Văn Nghệ năm 1962 với truyện ngắn Một đứa trẻ; Giải thưởng cuộc thi bút ký của tạp chí Văn Nghệ Quân đội 1966; Giải thưởng Hội Nhà văn Việt Nam 1985 với tiểu thuyết Hạt mùa sau, Giải B Văn học công nhân 1998 với tiểu thuyết Hai người và những con sóng.

Nguyễn Thị Ngọc Tú

Ảo ảnh bên hồ

Vào truyện

1

Nhà tôi ở bên hồ Ngọc. Đó là một hồ nước rộng. Xung quanh hồ là một khu phố mới mọc lên gồm nhiều biệt thự xinh xắn lô nhô mái đỏ, tum nhón đổ bóng xuống hồ. Đổ bóng xuống hồ còn là những hàng liễu gầy tha thướt lá non mượt. Hồ có màu nước phớt xanh và trong vắt. Những hôm nắng người ta có thể nhìn sâu dưới đáy nước. Và gió, sóng rì rào dăng. nước tưới mát cho những bụi cỏ xanh bờ.

Mùa xuân. Buổi chiều thường có sương mù. Hơi nước và khoảng không rộng lớn tạo cho hồ một vẻ đẹp mơ màng.

Tôi thích đi quanh hồ vào những buổi chiều sau giờ làm việc của một ngày. Tiếng rì rào của những con sóng và lá cây như sẽ chia nỗi mệt nhọc, ưu tư, đôi khi nó an ủi, nâng đỡ những hi vọng

mỏng manh vừa nhen nhúm và ru rú nổi buồn đau thất vọng của con, người.

Một buổi chiều mưa bụi và sương mù giăng giăng mặt hồ sóng nước mờ mịt, tôi gặp chị. Chị nhỏ nhắn mềm mại, nước da trắng mát từ một ngõ nhỏ và con đường nào đó đi cùng chiều với tôi.

Tôi nhìn chị thấy có nét quen quen.

- Tôi trông chị quen quá. Chắc tôi đã gặp chị ở đâu?

- Tôi cũng vậy. Chắc chúng ta gặp nhau trong buổi đi dạo quanh hồ – Chị giơ tay chỉ ra hồ, tiếng nói nhỏ và trầm. Tôi cố nhớ và nghĩ một cái tên của chị mà chịu. Tôi đã quen chị từ lâu lại như thể mới gặp lần đầu. Với một người như chị tên là gì cho thích hợp nhỉ? Tôi nghĩ và nói:

- Chị tên là Hoa phải không?

- Đúng. Tôi tên là Hoa – Chị vui vẻ đáp và nhìn tôi.

- Nhà chị ở đâu? – Tôi hỏi.

- Kia kia! – Chị chỉ ngôi nhà ba tầng xinh xắn quét vôi xanh ở đầu một ngõ nhỏ bên kia hồ – Nhà của tôi đây! Số nhà 10, có cây dâu nhiều quả lắm – Mắt chị mơ màng, nét mặt như phủ sương khói.

Chúng tôi cùng nhau đi vòng quanh hồ. Chị bước đi nhanh và nhẹ. Chân chị có lúc như không chạm đất. Chắc chị chịu khó luyện tập hằng ngày, cũng có thể tại chị thấp bé nhẹ cân. Tôi nghĩ và vung vẩy tay. Bàn tay tôi chạm tay chị. Lạnh buốt. giống

như bàn tay vừa ngâm trong nước đá.

- Mình máu lạnh. Chân tay đều lạnh nhưng trái tim thì nóng –
Chị nói rồi cười và vùng chạy. Chị chạy nhanh lắm. Chân chị đi
giày vải, bước đi không tiếng động. Cả bộ quần áo màu lam
thấm thoát ẩn thoát hiện giữa những lùm cây. Có lúc tôi thấy chị
như biến mất ở đâu đó rồi lại hiện ra ở bên tôi. Phút chốc tôi thấy
như chúng tôi là hai đứa trẻ đùa chơi bên hồ nước. Chị Hoa vẫn
thoát ẩn hiện đâu đó. Khuôn mặt chị ngời ngời xinh đẹp, một vẻ
đẹp xa xăm, bí ẩn. Có lúc tôi thấy mặt chị tái xanh đi.

- Chị chạy nhanh, nên mệt – Tôi bảo vậy.

Chị lắc đầu:

- Có gì mà mệt. Hôm nay mình vui đấy mà! – Chị nói và lại
vùng chạy, mất biến dưới bóng cây.

Lúc này trời đã tối. ánh sáng ngày đã tắt nhưng đèn đường vẫn
chưa bật lên. Những hình người di động mờ ảo. Da mặt của chị
trắng bệch, người chị lướt bước đi như trôi trên những vật cỏ.
Có lẽ chị mệt. Tôi bảo chị ngồi xuống ghế nghỉ. Chị xua tay và
đi đến một bãi cỏ. Chân chị lướt nhẹ như trôi trên cỏ.

- Chị đừng đi vào cỏ, ướt tất! – Tôi nhắc.

- Không sao! Không sao! – Chị cười, hàm răng loé sáng. Chị đến
ngồi lên một tảng đá.

- Chị đừng ngồi lên đá! – Tôi nói và ngạc nhiên thấy từ lúc gặp
chị Hoa tôi trở thành người nói nhiều mặc dù chị là người nhanh

nhện và sự khôn ngoan hiện ra từ nét mặt, dáng người. Chị đến ngồi bên một hòn đá, tựa người vào đá, bàn tay giơ ra âu yếm vuốt ve đá, áp mặt vào đá và lắng nghe tiếng thì thầm từ đường phố vọng vào đá .

- Chị làm gì thế? – Tôi hỏi.

- Những hòn đá này mang từ núi xa về đây – Chị nói, giọng mơ hồ. Tôi không hiểu chị muốn nói gì.

Trời tối. Những người ra hồ đi dạo nhiều hơn. Tôi thấy chị có vẻ bồn chồn như đang nóng ruột chờ đợi điều gì.

- Chị chờ đợi ai?

- Không. À mà có. Một người hứa giúp đỡ tôi. Tôi đã chờ đợi mà không bao giờ gặp.

- Tại sao vậy?

- Có hẹn đâu. – Chị dừng dừng đáp.

- Thế thì chịu!

Một người đàn ông. Một cuộc tình bí mật chẳng? Có thể lắm.

Thiếu gì những người đã là bà nội, bà ngoại rồi vẫn có một mối tình và cũng chẳng thiếu gì những cuộc tình vụng trộm song hành với gia đình và người ta lúc ở đâu (gia đình hoặc bồ bịch) đều giữ được sự say đắm của tình yêu. Chị Hoa tuy đã có tuổi nhưng vẫn giữ được những dáng vẻ thanh thoát, thiếu gì người yêu mến.

Ý nghĩ đó làm tôi chú ý đến những người đàn ông đi lẻ (ngược

nhieu hoặc song hành với tôi) bên hồ. Tôi nhận thấy những người đi lẻ không nhiều lắm. Họ đi từng đôi (chắc họ là những cặp vợ chồng hạnh phúc lắm bởi họ còn muốn ở cả bên nhau trong khi đi dạo). Thỉnh thoảng mới có một người đàn ông đi lẻ. Có người bộ dạng bơ phờ, dường như bị vắt kiệt mọi sức lực ở đâu đó tìm đến nơi đây để hồi phục lại và đi dưỡng tinh thần. Lại có ông đi đều bước tay vung vẩy theo kiểu duyệt binh, nhìn ông người ta nghĩ ngay ông đã từng nhiều năm ở trong quân ngũ. Ai trong số này eo thế là người đang hò hẹn với chị? Thật khó đoán được. Chị như hiểu những ý nghĩ trong đầu tôi, chị lúc lắc mái tóc quăn, mắt long lanh tia sáng và chỉ tay về phía bên kia hồ. Tôi nhìn theo. Chưa kịp nhận ra gì trong những ngôi nhà nhấp nhô cao thấp thì điện bật sáng những cột đèn ống tròn tỏa ánh sáng trong trẻo xuống hồ. Tôi nhìn quanh. Chị đã biến mất. Tôi chạy tới, chạy lui tìm kiếm. Chẳng thấy chị đâu. Chị như biến mất trong ánh sáng. Chắc có việc gì cần chị phải đi gấp không kịp chào tôi. Tôi nghĩ vậy và rồi cũng quên đi. Cho đến một buổi chiều đi dạo, tôi có việc phải vào cái ngõ nhỏ bên kia hồ và chỉ một lúc sau tôi đã nhìn thấy ngôi nhà mang biển số X10. Đó là một biệt thự xinh xắn. Giàn lan tiêu hoa màu vàng đỏ từ trên cao rủ xuống làm ngôi nhà có vẻ đẹp thật mơ màng. Tôi nhìn quanh. Chẳng thấy cây dâu nào như chị nói. Tôi bấm chuông.

Sau những tiếng sủa ông ổng, một eon chó lai to lớn có bộ lông vàng rực như hổ lao ra. Một người đàn bà trẻ mặc bộ váy màu hồng chạy ra.

- Chị Hoa có nhà không ạ? – Tôi hỏi và nhìn quanh sân những chậu hoa cây cảnh hết sức công phu.

- Ở đây không có ai tên là Hoa cả. – Người đàn bà nói và nhìn tôi như ngạc nhiên. Tôi cũng ngạc nhiên không kém. Chúng tôi nhìn nhau tò mò và những ý nghĩ gì đó làm cả hai đều không thể quay đi được.

- Chị có thể làm ơn cho biết quanh đây có ai tên là Hoa không ạ? – Tôi vót vát.

Người đàn bà đóng cửa lại, đi đến gần tôi, nét mặt phân vân nghĩ ngợi, giọng thấp xuống:

- Có một người tên là Hoa, chủ trước của miếng đất này, không biết có phải là người chị định tìm không ạ?

- Vâng. Nếu thế giờ chị ấy đã ở chỗ khác? – Tôi đáp.

- Đây chỉ là một ngôi nhà lá nhỏ, chị bán cho chúng tôi cách đây đã 6 năm – Khi ấy đất ở đây rất rẻ. Đường chưa mở. Hồ chỉ là một cái ao chứa rác. Chị ấy bán xong không bao lâu thì đường mở, hồ khai thác và một con sông đã xảy ra.

- Chị ấy bán đất để làm gì?

- Hùn vốn xây khách sạn mini ở Quảng Bá với người ta. Bốc lên chưa được bao nhiêu thì sụp xuống. Vỡ nợ. Chị Hoa tiếc mảnh

đất cũng đứt ruột. Chị ấy vật vã than khóc và muốn lấy lại ngôi nhà, lúc ấy nó đã tăng giá lên gấp mười lần, mà chúng tôi cũng không có ý định bán lại... Chị ấy ngày nào cũng tìm có lượn lờ qua lại nhà của chúng tôi. Thế là chúng tôi quyết xoá nó đi xây lại. Đây là ngôi nhà mới hoàn toàn của chúng tôi xây dựng trên đất của chị ấy.

- Có phải trước ở đây trồng một cây dâu? – Tôi hỏi.

- Đúng. Một cây dâu rất to và đến mùa quả chín đỏ rực. Chúng tôi đã chặt cây dâu trước khi làm nhà. – Người đàn bà thản nhiên đáp.

- Tôi muốn biết chị Hoa giờ ở đâu? – Tôi hỏi.

Người đàn bà, người chủ của ngôi nhà mở to mắt nhìn tôi như không hiểu. Trên khuôn mặt bỗng hiện vẻ thảng thốt.

- Tôi làm sao biết được? – Người đàn bà nói và ngửa mặt lên nhìn trời. Trời đêm xanh tím, sâu thẳm và nhấp nháy những vì sao. Giọng thấp xuống thì thầm – Chị ấy chết cách đây hơn ba năm rồi.

- Chị Hoa đã chết cách đây hơn ba năm? – Tôi kêu lên hoảng hốt.

Vâng. Chính tôi đã đi đưa chị ấy. Mộ chị ấy ở Văn Điển chắc nay đã bốc đem đi đâu không biết.

Gã bỏ đi vào một buổi chiều cuối năm. Chỉ còn vài giờ nữa là sang năm mới. Hai đứa trẻ xúm xít quanh mẹ xem nấu nướng chuẩn bị cỗ cúng giao thừa. Trước đó, gã đi phố mua về hai quả bóng bay cho hai đứa con. Người vợ cần nhàn: Bừa nhà. Nhưng chị chỉ nói một mình. Với gã chị cố giữ vẻ vui và không để ý trước sự đi sớm về khuya với nhưng cử chỉ đáng ngờ. Chắc chắn gã có một mối quan hệ khác ngoài gia đình. Gã thay đổi từ bao giờ chị không biết đích xác. Chỉ biết gã ăn diện, ngắm gương, có mặt sần sật, vuốt nước lên tóc, cạo râu nhẵn nhụi mỗi ngày.

“Con nào?”. Chị rít lên trong lòng. “Theo dõi”. Chị định từ lâu mà không làm được vì gã đi xe máy còn chị đi xe đạp. Ra khỏi cửa gã phóng xe vù vù còn chị đã đi chậm xe lại nhào xích cứ đạp nhanh là tuột. Chị cũng muốn đi rình nhưng gã đi ngang về tất sức đâu mà chị theo được? Cuối cùng, cách tốt nhất là ngoảnh mặt làm ngơ. Gã được thể, đi tràn. Nhưng đi đâu gã cũng phải đến đấy gặp nàng một lúc. Thường là buổi chiều nhập nhoạng tối. Nàng hẹn như thế. Nhưng gã thường đến sớm và chiếm một ghế gần tảng đá đặt giữa bãi cỏ – nơi gã đã gặp nàng. Hôm ấy,

cũng chiều muện gã đi làm về. Thấy người hơi mệt gã làm cốc bia rồi đến ngồi trên một ghế đá bên hồ. Người chệnh choáng say gã ngả người ra sau, nhắm mắt lại, sau khi đã khóa xe cẩn thận. Chợp mắt một phút chợt nghe tiếng cười giòn bên cạnh, gã choàng mở mắt.

Một nàng ngồi vắt vẻo trên tảng đá mặt hướng về phía gã và đang cười – nụ cười làm khuôn mặt nàng rạng rỡ như ánh sao.

Nhìn gã chăm chăm, nàng nói:

- Đã tỉnh chưa nào để cho em sang ngồi nhờ ghế một tí chứ ngồi mãi ở hòn đá thế này chán lắm!

Con gái bạo dạn là tuýp người gã thích. gã ghét bọn đàn bà hiền đến nhũn ra như vợ hần ở nhà, bắt nạt mãi cũng chán. Đẳng này chưa quen biết gì đã có cái giọng vắt vẻo đến thích. Gã liền ngồi ra mép ghế nhường khoảng rộng cho cô gái, cười nói:

- Xin mời người đẹp!

Gã nói đại thế tuy chưa nhìn rõ mặt cô ta để biết đẹp xấu thế nào. Cô gái đi nhanh ra khỏi tảng đá đến ngồi cạnh gã. Cô gái ăn mặc có phần giản dị cổ lỗ: áo sơ mi hoa, quần lụa đen, chân đi dép nhựa. Trời nóng thế mà chân sù sù đôi tất vải.

Nàng ôm chắt? Bàn tay dựa vào ghế gầy và xanh. Khuôn mặt nàng cũng xanh xao. Chỉ có đôi mắt là chết tiệt, gã nghĩ, nhìn vào mắt cứ như chết đuối. Nàng đói. Gã cảm thấy thế nhưng khi gã đưa gói bánh trong túi ra mời nàng từ chối.

- Để bụng về nhà ăn cơm với chồng phải không? – Gã mạnh dạn.
 - Biết đâu! – Nàng đáp lờ mờ, mắt buồn bã nhìn ra hồ – Sao đi làm không về nhà lại đến đây?
 - Nghỉ xả hơi một lúc rồi về vẫn kịp. – Gã đáp.
 - Kịp gì? – Nàng vặn.
 - Kịp bữa. Vợ đi làm, con đi học về mới nấu.
 - Bỏ về sau kịp ngồi vào mâm chứ gì?
 - Đúng.
 - Đàn ông các người ích kỉ giống nhau! – Nàng thở dài – Thật đáng ghét!
 - Cũng thật đáng yêu! Em thử nghĩ xem nếu nhà nào không có đàn ông sẽ tẻ nhạt vắng vẻ đến đâu.
 - Thế nhà không có đàn bà thì sao?
 - Thì lấy người khác thay vào. – Gã đáp và cười – Nhà anh cũng thế đấy! Cô ta (tức vợ anh) cứ mỗi khi cần nhắc anh về việc gì anh lại bảo anh chỉ có vậy, nếu không bằng lòng thì li dị. Thế là cô ta lại nín khe.
 - Chị ấy quá hiền! Phải em, em không chịu!
 - Không chịu thì em làm gì?
 - Em chết! – Nàng gằn giọng.
- Gã cười to, tiếng cười vang một góc hồ làm giật mình bao cặp trai gái đang ngồi quanh.
- Em chết thì có ích gì?

- Em chết thì gánh nặng gia đình và nỗi ân hận sẽ làm anh đau khổ. – Nàng thở dài – Em biết một chuyện như thế. Có một gia đình mà người vợ không chịu được người chồng đã tìm đến cái chết bằng cách gì đó. Như thể là uống thuốc độc, đâm vào ô tô, thắt cổ hoặc nhảy xuống hồ...

Nàng nói và nhìn đồng hồ. Lúc này trời đã tối. – Những con sóng lượn lờ trong ánh sáng ngày sót lại.

- Kết quả ra sao?

- Người vợ chết.

- Còn gã chồng?

- Gã khóc thảm thiết, làm ma cho vợ rất to rồi bán nhà đi mua nhà khác và lấy vợ nói là để có người nuôi con bé. Thực ra hai người đã bỏ bịch với nhau từ lâu. Cô vợ căm thù lắm nên mới tìm đến cái chết.

Gã lại cười gơ tay choàng lên vai nàng.

- Chẳng lẽ không còn chuyện gì khác sao mà cứ nói mãi chuyện chết chóc thế, cô bé?

- Chuyện khác à? Anh có yêu em không?

- Có chứ! Yêu lắm. – Gã nói và vung tay choàng lên cô gái kéo lại gần và hôn lên má, lên môi cô ta. Gã chợt giật mình thảng thốt kêu lên:

- Sao môi em, má em lạnh thế này?

- Thì ngồi ở hồ gió thế này phải lạnh chứ. Thích nóng thì phải

ngồi ở bếp lò – Cô ta nói và cười rồi vòng tay ôm xiết lấy gã. Từ người cô toả ra mùi thơm của các loại hoa khiến người gã lâng lâng ngây ngất. Mụ vợ ở nhà sống với nhau bao nhiêu năm mà có bao giờ ôm ấp âu yếm gã như vậy đâu. Cao hứng gã có giơ tay ôm lấy thì thị dùng hết sức đẩy gã ra, mắt nhón nhác nhìn quanh như sợ có ai trông thấy. Mà người thị có đẹp để hấp dẫn gì cho cam : Quần áo lôi thôi lếch thếch, người to béo như chum vại lúc nào cũng bốc mùi bếp núc và mồ hôi. Chán thế!

Gã đưa mắt nhìn sang bên cạnh. Trên ghé đá một đôi đang quần nhau quăn quại như rắn. Xa hơn một chút nữa một đôi khác đang học đòi chim bồ câu mớm mồi. Ghé bên kia gã thanh niên ôm khư khư cô gái ngồi gọn lỏn trên lòng. Cả hai đang ăn cái gì đó tiếng nhai giòn tan. Không khí như bị nung nóng và kích động. Gã ôm lấy người tình vỗ vập, hôn hít.

Một đợt gió lạnh ào qua mặt. Gã run lên.

- Đi tìm một quán nào đó ngồi cho ấm đi... – Gã nói và nhắm tính số tiền ít ỏi có trong túi.

- Em thích ngồi ở đây cơ. Vào phố chen chúc, ngọt ngào lắm! – Nói rồi ả lại ghé gần hôn lên má gã một cái rõ mạnh.

- Đấy em lại bị lạnh rồi – Gã kêu lên.

- Sao anh biết em đang bị lạnh?

- Thì môi em như cục đá.

- Môi em lạnh nhưng lòng em nóng. Chả hơn môi nóng mà lòng

lạnh à?

- Đúng! – Gã xác nhận và nghĩ đến vợ. Từ ngày lấy nhau đã hai mặt con sống, ba mặt con chết mà thị chưa bao giờ có một cử chỉ âu yếm đối với gã. – Người thì béo đở hồng hào, tính tình lúc nào cũng nóng sôi sùng sục như có cái bếp lò trong bụng. Nhưng trái tim lại lạnh ngắt.

- Những lúc này mà có một cái nhà để ngồi với nhau cũng tốt – Gã nói và ôm tình nhân vào lòng, mở vạt áo phủ ấm lên tấm thân dịu dàng mềm mại khác hẳn cái thùng tôn di động ở nhà hân.

- Tất nhiên rồi! Em sẽ đưa anh về nhà em! – Tiếng người đàn bà thoảng như hơi gió. Em sẽ đưa anh về nhà em. Em ở một mình. Nhà em tuy nhỏ thôi nhưng xinh xắn tiện nghi lắm.

- Thế thì tuyệt rồi! – Gã xuýt xoa – Anh sẽ đến ở với em.

- Ở luôn cơ! – Nàng nũng nịu.

- Yên tâm đi, anh sẽ bỏ nó! – Gã hăng hái vung mạnh tay tin ở cái hạnh phúc đích thực gã vừa tìm thấy trên ghế đá dù chỉ trong một buổi nó cũng có đủ sức mạnh đánh đổ nhào cái thành trì có tên gọi là gia đình mà anh và ả xây đắp hàng chục năm nay. – Anh sẽ đến ở với em! *Thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt, còn hơn buồn le lói suốt trăm năm....* – Gã cao giọng và vung tay – Nào, dẫn anh về nhà đi!

- Từ từ đã nào! – Nàng nói và ngồi nguyên trên ghế tỏ ra kiên định dù tình cảm hai người ngày một nồng nàn và tối nào hai

người cũng gặp nhau nhưng gã vẫn chưa biết ngôi nhà mơ ước ấy ở đâu.

- Trước khi về nhà anh phải làm một việc gì chứng tỏ anh không còn tình cảm với gia đình vợ con anh. – Cuối cùng nàng nói.

- Tức là anh phải ác, phải làm cho mẹ con nó đau khổ chứ gì? – Gã hỏi lại cho rõ.

- Đúng! – Nàng thở thở bằng cái giọng đáng yêu làm gã mê mết và hôn gã.

Gã xuýt xoa vì hơi lạnh từ đâu truyền vào người gã. Gã nhìn quanh. Người đi lại thưa thớt dần. Những ngôi nhà cửa đóng kín. Những ngọn đèn vàng toả ánh sáng ấm áp càng làm hắn muốn có một ngôi nhà. Gã muốn yên ổn. Càng ngày gã càng thấy không thể sống được ở nhà của mình.

Vợ lạnh lùng, khô cứng, luôn nghi ngờ hắn học. Hai đứa con nghịch ngợm, nhếch nhác, không nghe lời...

- Anh đã làm đơn li dị và bắt cô ấy kí. Coi như xong nhé. – Cuối cùng gã tuyên bố một cách vui vẻ.

- Em cũng đã xem ngày giờ cho anh. Mọi việc của anh phải kết thúc và cũng là bắt đầu vào năm cùng tháng tận – Nàng nói.

- Hôm nay em sẽ đưa anh về nhà em chứ? – Gã hỏi.

- Tất nhiên rồi! Chúng ta sẽ sống với nhau bắt đầu từ năm mới này.

- Thật tuyệt vời! – Gã sung sướng kêu lên và nheo mắt mơ màng.

Gã nhắm mắt lại và mừng tượng về cuộc sống sắp tới. Điều ấy giúp gã có đủ sức mạnh từ bỏ ngôi nhà ẩm áp đầy mùi thức ăn và tiếng trẻ con. Gã có đủ sức mạnh bước qua tiếng khóc nức nở của hai đứa con và đôi mắt hốt hoảng của vợ – người đàn bà đã có hai con sống và ba con chết với gã – người đàn bà đã vì gã mà già trước tuổi, vì gã mà gồng sức để sống và làm việc để giữ cho cái gia đình ọp ẹp đừng đổ ụp.

- Bố ơi, bố đừng bỏ chúng con! – Hai đứa bé giằng giữ tay bố.

- Bố phải đi! – Gã đáp và gỡ tay con.

- Bao giờ bố về? – Thằng bé con nằm lăn ra đất giữ chân bố.

- Bố không về! – Gã đáp.

- Sao bố không về?

Gã không trả lời, gạt tay con, bước đi, bỏ lại đằng sau tiếng khóc khan khan của hai đứa trẻ.

Gã phóng xe vù vù đến đây, điểm hẹn – ghé đá cạnh tảng đá bên hồ. Công viên vắng vẻ. Những đôi ôm nhau dúi dụi bước đi. Gã ngồi và chờ. Gã nhìn đồng hồ. Đã quá giờ hẹn. Sao nàng chưa đến? Hay nàng quên hẹn? Hay có ai giữ nàng. Chắc nàng bận rộn để sửa sang nhà cửa đón ta về. Ý nghĩ đó làm lòng gã rộn ràng hồi hộp với bao hình dung, tưởng tượng. Vẫn chưa thấy nàng đến. Gã nhìn đồng hồ. Đã quá muộn. Đường phố đã thưa vắng người đi lại.

Gã đứng lên đi lại bồn chồn quanh ghé đá.

Chợt một mùi thơm rất lạ thoảng tới. Rồi tiếng lá khô khua động trên lối đi. Tiếng gọi mơ hồ:

- Anh ơi, em đây cơ mà!

Đúng là giọng của nàng. Mùi hương của nàng. Mà nàng đâu? Ở đâu? Niềm vui và nỗi lo cùng một lúc bóp nghẹt lồng ngực gã. Gã cuống cuống chạy tới chạy lui.

- Em ơi, em ở đâu? Đêm khuya rồi, em đùa gì mà đùa dai thế? Trời lạnh cóng, rét mướt thế này. – Gã thở than và chạy đến bên hòn đá. Một bóng người chạy vụt ra phía trước. Đúng nàng. Sao hôm nay nàng lạ thế? Chập chờn. Bước nhẹ.

- Em! Anh đã đến đây. Anh đã làm tất cả để đến với em!

- Anh đã làm những gì?

- Anh đã ác. Anh đã bước qua nỗi khổ của người khác dù đó là những người ruột thịt của anh. – Giọng gã tha thiết hùng hồn.

- Thế là tốt. – Nàng cười và giơ tay vẫy.

Tay nàng cầm cái khăn voan mỏng màu sương khói gỡ ra từ cổ. Gã giơ tay đỡ chiếc khăn. Chiếc khăn tuột khỏi tay gã bay trong gió. Gã đuổi theo echiếc khăn. Chiếc khăn vờn trong gió. Thoáng hiện. Thoáng mất. Chập chờn chỗ này chỗ kia. Bóng nàng ẩn hiện. Gần rồi xa.

- Em ơi, dẫn anh đi đâu đấy?

- Về nhà em. Nhà của chúng ta – Tiếng nàng thoảng trong gió.

Đêm cuối năm. Gió lạnh. Chân nàng đi giày gì mà êm nhẹ không

nghe tiếng động. Khuôn mặt nàng đẹp và ẩn hiện mơ hồ giữa những dải khăn. Gã đuổi theo. Từng bước. Từng bước xa dần. Con đường. Hàng cây. Mái nhà. Tất cả mờ ảo ẩn hiện. Mặt hồ phủ sương, đứng lặng. Đâu đó tiếng cười xa lắc của những cặp trai gái đi đón giao thừa vắng lại. Bóng bay. Một quả bóng ở đâu vụt bay qua. Gã nhào người với và rơi vào im lặng. Tiếng nước hồ quấy động một lúc rồi trở lại lặng yên.

Trên tờ báo An ninh của thành phố đăng một dòng tin:

Ngày... Tại hồ Ngọc có vớt xác một người đàn ông chừng 40 tuổi, không giấy tờ tùy thân, mặc comple đen, cavát đỏ sậm, áo sơmi kẻ ô màu nâu nhạt và áo len cộc tay màu ghi... Ai là người nhà nạn nhân xin mời đến đồn công an X. làm thủ tục nhận người./.